

Filip Tamás

Voyage

Látom, ahogy egy éjszaka vonatra száll,
mint egy kíséret nélküli granszenyőr,
elfoglal minden kupét, pedig csak
egyetlen jegyet váltott. Nem mer vele
ujjat húzni a kalauz, érzi, a szótlan
férfinak hatalma van... Ám dühében
annyiszor lyukasztja ki a jegyét, hogy
a papírból szinte semmi nem marad,
beterítik a pöttyök a padlót, mint
báltermet a konfetti.

Elindul, és nem
érkezik meg, Döbling és Reading között
valahol elvész, az elmefegyház
hiába várja. Viszont látták galambok
között a Szent Márk téren, a Boszporusz
hídján, amint átsétált Ázsiába, és
meg sem állt a Gangeszig, látták
Alaszkában, hogy letört jégcsappal oltja
szomját, polinéz lányokat locsolt a Húsvét-
szigeten, Algírban szívta a csempészett
Gauloises-t, Medjugorjében mindent meggyónt,
volgai hajóvontatóknak forró teát vitt,
ecsetet illesztett Renoir elgörbült ujjai közé,
zsebre vágta az elgurult nem létező
teniszlabdát, monológot írt Fortinbras
koponyájáról, látta Esti Kornélt, mikor
Margitka cérnahangján telefonált, és
egyszer egy Buenos Aires-i kávéházban
véletlenül hozzáért Borges kezéhez,
mikor a vak költő hiába kereste
eldólt sétabotját...

Egyetlen jeggyel
utazta be a világot, otthonra nem lelt sehol.
Négy ország közös hegyén volt a háza,
mely várta egy életen át. Amikor
utolsó nap belépett, a kályhában
égett a tűz, meg volt terítve, a vén
kutya erejét megfeszítve elébe
kúszott, és megnyalta gazdája kezét.
A zöld papagáj meg így kiáltott:
A varázsló hazatért!